

EDUKATOR (Ka)

JAK PRACOWAĆ, ABY NIE ZWARIOWAĆ

ANNA GRAJEWSKA
WERONIKA IDZIKOWSKA

EdUKATOR (Ka)

JAK PRACOWAĆ, ABY NIE ZWARIOWAĆ

ANNA GRAJEWSKA
WERONIKA IDZIKOWSKA

1.

Finanse

Porozmawiajmy o pieniądzach

W branży edukacyjnej bardzo rzadko rozmowy zaczynają się od pieniędzy. Lubimy rozmowy o misji, wartościach, ideach, pomysłach, a kwestię pieniędzy odsuwamy na plan dalszy. Czasami czujemy wręcz, że nie wypada nam poruszać tego tematu, i cierpliwie czekamy, aż uczyni to zleceniodawca. Gubimy się w meandrach brutto i netto. Na koniec z westchnieniem patrzymy na saldo bankowego konta i powtarzamy z rezygnacją: „no, przecież nie robię tego dla pieniędzy” albo przeciwnie: „następnym razem nie będę się bał(a) mówić o pieniądzach”.

I. Finanse

Ile wynosi moja stawka godzinowa?

Czy podając stawkę, biorę pod uwagę swoje wykształcenie, doświadczenie zawodowe?

Czy znam widełki stawek za określoną pracę?

Ile czasu zajmie mi sprzątnięcie po wykonanej pracy?

Ile czasu zajmie mi dojazd na miejsce, czy mam zapewniony nocleg i wyżywienie w razie potrzeby?

Ile spotkań muszę odbyć, aby przygotować się do zadania?

Ile czasu potrzebuję na przygotowanie merytoryczne?

Ile godzin trwa samo zadanie?

Ile czasu zajmie mi przygotowanie materiałów?

Ile godzin trwa samo zadanie?

Ile czasu zajmie mi przygotowanie materiałów?

Zerknij:

TED Talk: Jack Conte, „How artists can (finally) get paid in the digital age?”

2.

Planowanie

Nie wyrobię się...

Tworzenie opisu warsztatów po nocach, wycinanie setek kolorowych kwadratów i trójkątów na zajęcia, opanowanie wiedzy z zakresu anatomii tyranozaura w 24 godziny – to zaledwie niektóre ze standardowych wyzwań stojących przed osobami pracującym w branży edukacyjnej. Robimy to często w pośpiechu, w biegu i z poślizgiem. Nieraz pisząc równocześnie nerwowe wiadomości z prośbą o przesunięcie spotkania czy terminu oddania naszego dzieła. Po zakończeniu projektu siadamy zmęczeni na krzesła i cieszymy się, że znów udało nam się przeżyć.

2. Planowanie

Z jakich narzędzi do planowania mogę skorzystać?

Ile mniej więcej czasu zajmie mi realizacja projektu?

Jakie są trzy podstawowe etapy mojego działania – kamienie milowe?

Jakie zadania mieszczą się w poszczególnych etapach?

Czy inne projekty nie nakładają się na to zadanie?

Jak mogę zapobiec kolizji z innymi działaniami, które wykonuję?

Kto może mnie wesprzeć w realizacji projektu?

Jakie są daty, których nie mogę przekroczyć?

**Ile mniej więcej czasu
zajmie mi realizacja
projektu?**

Zerknij:

www.paniswojegoczasu.pl

TED Talk: Philip Zimbardo, „Psychologia czasu”

3.

Prosta autoewaluacja

Jak mi poszło? I... dlaczego tak?

Słowo „ewaluacja” nie kojarzy nam się najlepiej. Zwłaszcza edukator(k)om pracującym w szkołach. Pod „ewaluacja” podstawiamy często „audyt”, „kontrola”, „sprawdzanie” i myślimy o dodatkowej pracy do wykonania, kiedy już i bez tego mamy jej za dużo. Tymczasem ewaluacja może być „wspierającą oceną”, jeśli tylko zostanie dobrze przeprowadzona i skupi się na tych aspektach, które mogą wskazać nam punkty do rozwoju. Autoewaluacja jest wewnętrzną refleksją i oceną naszych własnych działań; może stanowić trampolinę do zmiany.

3. Prosta autoewaluacja

Co mi się udało w tym projekcie/działaniu, a co nie?

Co to właściwie znaczy, że „coś się udało”?

Jakie są kryteria mojego sukcesu w konkretnym działaniu?

Na co w rzeczywistości miałam/miałem wpływ, realizując konkretne działanie?

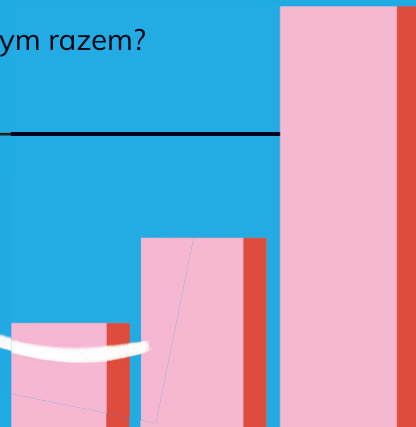
Dlaczego coś się udało?

Dlaczego nie wyszło?

Co mogłabym/mógłbym zrobić inaczej?

O czym powinnam/powinienem pamiętać następnym razem?

**Dlaczego
nie wyszło?**

**Dlaczego coś
się udało?**

Spróbuj:

Rozpoczynając dany projekt, napisz na kartce, co chcesz osiągnąć dzięki podjętemu działaniu i jakie będą kryteria Twojego sukcesu. W połowie projektu zapisz to, w jakim punkcie obecnie jesteś – czy jesteś blisko osiągnięcia celu czy nie i dlaczego. Oraz – czy przypadkiem nie zmieniła się rama dla sukcesu? Co jest teraz dla Ciebie ważne? Na zakończenie projektu wyciągnij kartkę i zastanów się, czy udało Ci się osiągnąć to, co planowałaś/planowałeś na początku projektu. Jeśli tak – dlaczego? Jeśli nie – dlaczego? Oraz – czy Twoje plany zmieniały się w trakcie realizacji projektu? Dlaczego?

4.

Celebrowanie

Świętuję!

Poprowadziłaś/poprowadziłeś świetne warsztaty, po których otrzymałaś/trzymałeś budującą informację zwrotną od uczestników? Udało Ci się zdobyć finansowanie na ciekawy projekt? Zostałaś/zostałeś zaproszony do interesującego Cię działania? Grupa, z którą pracujesz, została dostrzeżona? A może udało Ci się ogarnąć w ciągu dnia wszystko, co sobie zaplanowałaś/zaplanowałeś? Lub w końcu asertywnie porozmawiałaś/porozmawiałeś z kolegą z pracy? Czas na świętowanie. Ciesz się i doceniaj nawet z pozoru małe sukcesy. Docenianie siebie pomaga budować pozytywny obraz swojej pracy i motywuje do kolejnych działań.

4. Celebrowanie

Czym jest dla mnie sukces?

Co robię, kiedy uda mi się osiągnąć coś, co zaplanowałam/zaplanowałem?

Co robię, kiedy otrzymam pozytywną informację zwrotną?

Kiedy ostatnio cieszyłam/cieszyłem się wspólnie ze znajomymi ze swoich sukcesów?

Czy świętuję zakończenie projektu/zadania?

Czy potrafię dzielić się radością z sukcesu z innymi?

Czy potrafię opowiadać o swoim sukcesie bez zaniżania jego wartości?

Co stoi na przeszkodzie, żeby cieszyć się własnymi osiągnięciami?

Spróbuj:

**Czym jest dla
mnie sukces?**

Wymień pięć rzeczy, które chciał(a)byś zrobić dla siebie, kiedy uda Ci się osiągnąć sukces / dostaniesz pozytywną informację zwrotną / zamkniesz projekt itp. Zapisz je i naklej w widocznym miejscu tak, by kłuły Cię w oczy każdego dnia ;)

5.

Współodpowiedzialność

Gdzie się wszyscy podzieli?

W edukacji przestrzeń odpowiedzialności jest bardzo szeroka. Jesteśmy odpowiedzialne/odpowiedzialni za realizację działania/projektu, za postępy edukacyjne uczestniczek/uczestników, za dzieci i młodzież biorących udział w naszych projektach, za wizerunek instytucji, w ramach której pracujemy, itd. Często odpowiedzialność nas przygniata, chcielibyśmy się nią podzielić z innymi osobami – współpracowni(cz)kami, współrealizator(k)ami przedsięwzięcia. Dlaczego to nie wychodzi? Dlaczego osobom wokół nas trudno utożsamić się z określonymi działaniami i wziąć za nie współodpowiedzialność? Czy mamy na to wpływ?

5. Współodpowiedzialność

Czy zapraszam innych ludzi do współtworzenia działań i projektów?

Czy na etapie tworzenia projektu/działania angażuję w nie inne osoby i biorę ich głos pod uwagę?

Czy moi współpracownicy czują, że dane działanie jest realizacją ich potrzeb i/lub oczekiwań?

Czy wymyślam działania sam(a), a potem zlecam ich współwykonanie innym?

W jakich kwestiach moi współpracownicy mogą podejmować decyzje?

Czy ustaliam na początku działania/projektu, kto jest za co odpowiedzialny?

**Czy zapraszam
innych ludzi do
współtworzenia
działań i projektów?**

Spróbuj:

Zrób „mapę” swojego projektu/działania: wypisz jego poszczególne składowe (co trzeba zrobić) i przypisz do nich poszczególne osoby. Zapytaj swoich współpracowników, czy te zadania są dla nich w porządku, czy chcieliby robić coś innego i co. Wspólnie prze-myślcie projekt w taki sposób, żeby każdy znalazł w nim swoje miejsce i w bardzo konkretny sposób określił zadania, za które jest odpowiedzialny.

6.

Granice osobiste

Znów robię to, co mnie dobija!

Koleżanka z pracy oczekuje, że za chwilę pomożesz jej w zadaniu, szef wymaga od Ciebie rzeczy, co do których masz wątpliwości i czujesz, że są wbrew Tobie, dzieci na warsztatach „wchodzą Ci na głowę” i traktują jak kumpla, kolejny raz przyjmujesz do realizacji projekt, który nie jest tym, co chcesz robić? Kiedy ostatnio pokazałaś/pokazałeś komuś, gdzie są Twoje granice, bez wyrzutów sumienia? Znajomość swoich granic – fizycznych, psychicznych, duchowych i umysłowych – i umiejętność dbania o nie jest kluczowa dla budowania zdrowych relacji. Jest kluczowa dla Twojego zdrowia i tego, byś mogła/mógł się rozwijać. Cytując Marion Woodman: „Zamiast wykraczać poza siebie, musimy wejść w siebie” i rozpoznać, co jest dla nas ważne, a na co się nie zgadzamy.

6. Granice osobiste

Jak często odczuwam dyskomfort, urazę, poczucie winy w swojej pracy? Jakie to są sytuacje?

Jak mogłabym/mógłbym odmówić wzięcia udziału w czymś, co przekracza moje granice?

Co się wtedy stanie?

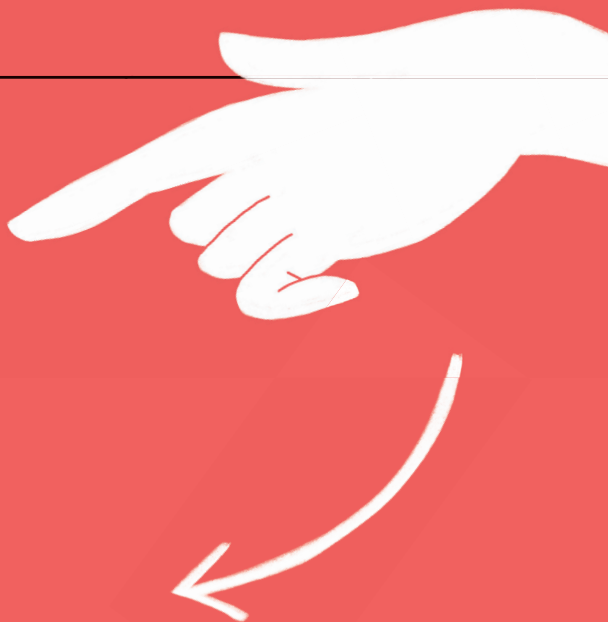
Co jest dla mnie ważne? Jakie są moje wartości, które chcę realizować w pracy?

Czy wiem, w co chcę, a w co nie chcę się angażować? Czy potrafię to klarownie, spokojnie uzasadnić i wyjaśnić – sobie i innym?

Czy umiem nie tylko dawać, ale także przyjmować?

Kto jest dla mnie ważniejszy – ja czy inni?

**Kto jest dla mnie
ważniejszy – ja czy
inni?**

Spróbuj:

Wyobraź sobie sytuację, w jakiej najczęściej zgadzasz się na to, co Ci nie odpowiada. Spróbuj (możesz to zrobić przed przyjacielem/przyjaciółką) powiedzieć w sposób klarowny, ale spokojny, że się nie zgadzasz. Zastanów się, zapytaj przyjaciółkę/przyjaciela, jak brzmisz. Czy to, co mówisz, jest zrozumiałe? Czy emocje biorą nad Tobą górę?

7.

Marka osobista

Jestem...

„Jestem nauczycielką”, „robię warsztaty dla dzieci”, „uczę”, „prowadzę szkolenia” itd. Łatwo zginąć w gąszczu powtarzalnych fraz, którymi staramy się zakomunikować, kim jesteśmy, jednocześnie podkreślając, że nie wyróżniamy się niczym spośród rzeszy innych edukatorek/edukatorów. Marka osobista opiera się na tym, kim jesteśmy, co nas charakteryzuje i wyróżnia, a przede wszystkim – jak odbierają nas inni. Jakie emocje budzimy, jaki obraz kreujemy. Świadome podejście do własnej marki może pomóc nam być bardziej widocznymi w środowisku edukacyjnym, a także świadomie komunikować o sobie innym.

7. Marka osobista

Kim jestem? Jakie mam atuty, mocne strony, doświadczenia?

Co mnie wyróżnia wśród innych edukatorek/edukatorów?

Co jest we mnie charakterystycznego?

Jakie wyznaję wartości i jak wpływają one na moje wybory i działania?

Co mogą myśleć o mnie inni? Jak mnie widzą? Czy jest to spójne z tym, co myślę o sobie?

**Co jest we mnie
charakterystycznego?**

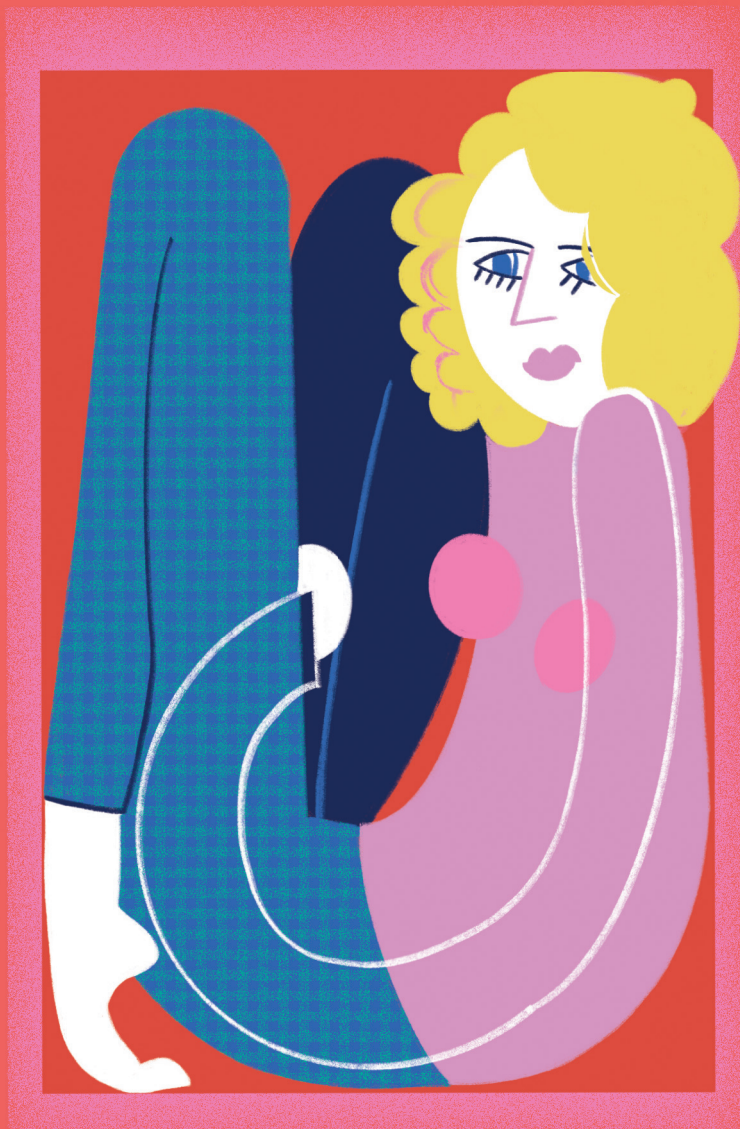
Przeczytaj:

Joanna Malinowska-Parzydło, „Jesteś marką. Jak odnieść sukces i pozostać sobą”

8.

Krytyk wewnętrzny

Wpadł mi do głowy taki pomysł, ale...

...ale nawet nie próbuj, bo i tak ci nie wyjdzie! albo: ...ale przecież nie potrafisz tego zrobić... albo: ...ale jesteś za słaba/słaby, żeby się za to zabrać. Jak często już na wstępie, kiedy wpadnie Ci do głowy pomysł na działanie, własny rozwój, współpracę itp., myślisz sobie, że to nie może się udać, bo przecież nie dasz rady? Nawet nie zdążysz racjonalnie przemyśleć sytuacji, przeanalizować możliwości, rozejrzeć się za wsparciem i popracować nad odwagą, a Twój wewnętrzny krytyk już siedzi wygodnie w Twojej głowie i powtarza: „nic z tego”. Nie tylko uniemożliwia Ci podjęcie działania, ale też odbiera radość z sukcesu, szepcząc: „Przecież mogło być lepiej...” albo „To i to jednak Ci nie wyszło...”.

8. Krytyk wewnętrzny

Jakie mam umiejętności i mocne strony?

Co potrafię zrobić?

Kogo mam wokół siebie, kto mógłby mnie wesprzeć?

Co rzeczywiście może mi nie wyjść w tym działaniu? Dlaczego? Co mogę zrobić, żeby temu zapobiec?

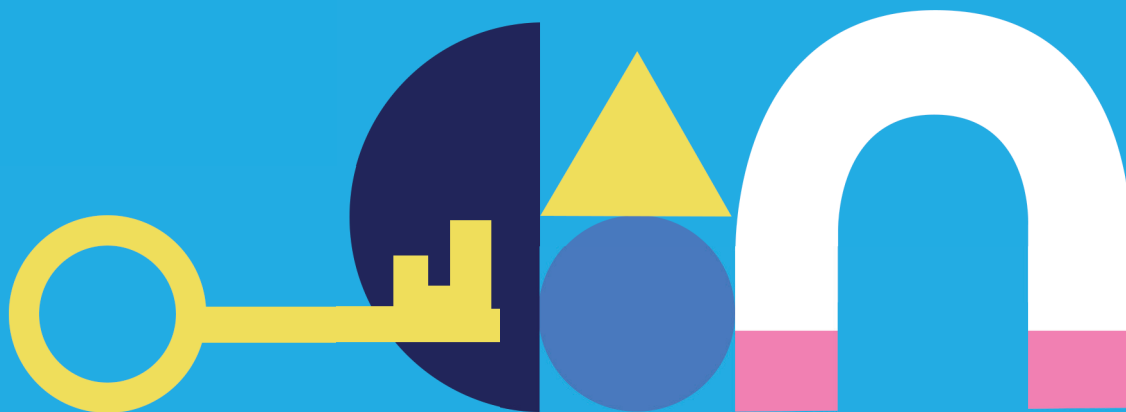
Co daje mi odwagę i siłę do działania? Co mogę dla siebie zrobić, żeby się odważyć?

Co wyszło mi w tym działaniu, a co nie? Kogo mogę poprosić o konstruktywną informację zwrotną?

**Czym jest dla
mnie sukces?**

Przeczytaj:

Hal Stone, Sidra Stone, „Wewnętrzny krytyk. Jak zamienić destrukcyjną samokrytykę w twórcze wsparcie”

9.

Komunikacja

Mówię do Ciebie

A

B

C

D

E

F

G

H

I

J

K

L

Ł

M

N

Wymyślamy, organizujemy, staramy się, ostatecznie w sali siedzi dwóch uczestników, a miało przyjść dwudziestu... Ręka w górę, kto doświadczył takiej sytuacji. A przecież pomysł był taki genialny, miało być tak fantastycznie. Nawet udało nam się zdobyć grant i pieniądze nie były problemem. Mimo tego odzew na rekrutację był mały, lajki znikome, została nam tylko nadzieja, że przecież ludzie się pojawią. Powtarzamy: „Przecież ten projekt jest fajny” albo „Przecież to ważne działania, ważne wydarzenie”... Po zderzeniu ze znikomą frekwencją zaczynamy narzekać pod nosem na niewydurowane społeczeństwo i małe obycie z kulturą.

9. Komunikacja

Kim jest osoba, do której kieruję swoje działania?

Jakim językiem posługuje się na co dzień?

Jakie wyznaje wartości?

Jakie ma zasoby i zainteresowania?

Jak mogę zdiagnozować jej potrzeby?

Co dla mnie i dla niej znaczy być w kontakcie?

Jaki projekt/działanie/wydarzenie będzie odpowiadać na jej potrzeby, oczekiwania?

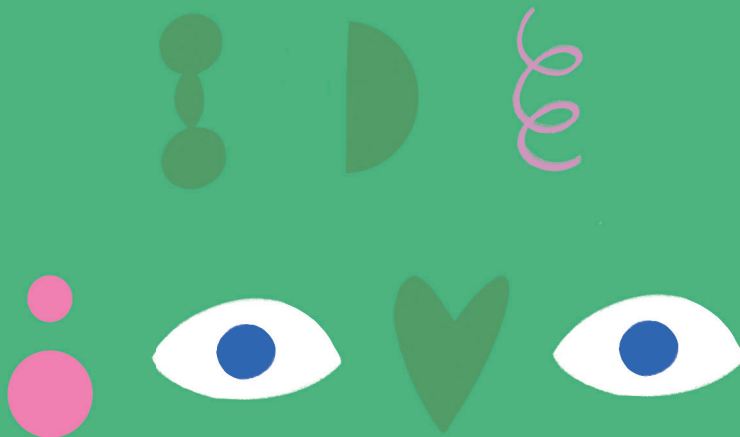
Czy mój projekt wpisuje się w to, co jest dla niej interesujące?

Czy język, którym komunikuję o moim projekcie, jest czytelny dla osoby, do której kieruję projekt?

**Jakie wyznaje
wartości?**

Zerknij:

TED Talk: Celeste Headlee, „10 ways to have a better conversation”

10. Skalowanie

Czy nic dwa razy się nie zdarza?

Godziny researchu, hektolitry kawy wypitej przed komputerem, wielomiesięczne konsultacje i spotkania, aż w końcu jest – dzieło, warsztat, projekt, książka itd. I już za chwilę... nowy warsztat, nowy scenariusz, nowa prezentacja. Bałagan w plikach na komputerze. Niezarchiwizowane notatki, pogubione kartki z pomysłami, niespisanie scenariusze, pogubione zdjęcia. Z całego procesu pozostaje nam niewiele. Ponownie siadamy do pracy, nie korzystając z już wypracowanych zasobów i treści. Idea zero waste rzadko jest integralną częścią naszej praktyki zawodowej. Traktujemy siebie jak odnawialne źródło energii, lekceważąco podchodząc do faktu kurczących się zasobów.

10. Skalowanie

Czy jestem edukatorką/edukatorem od... wszystkiego?

W jakim obszarze mam coś do powiedzenia?

W czym chcę być ekspertką/expertem?

Co mogę zrobić, aby archiwizować swoje pomysły?

W jaki sposób mogę wykorzystać wielokrotnie zdobytą wiedzę?

Na jakich polach mogę to zrobić?

Czy mam czas na refleksję?

**W czym chcę być
ekspertką/expertem?**

**Czy mam czas
na refleksję?**

Spróbuj:

Posprzątaj pulpit na swoim komputerze. Stwórz folder „Pomysły do powtórzenia”. Włóż do niego sprawdzone pomysły, po które możesz sięgać wielokrotnie.

11.

Inspiracje

Nie podglądaj!

Śledzimy działania innych, podglądamy w mediach społecznościowych, przypinamy inspiracje na tablicy, korzystamy z czyichś pomysłów, a gdy przychodzi do opowiedzenia o tym, co planujemy zrobić, czujemy presję innowacji i niechętnie przyznajemy, czym się zainspirowaliśmy albo z czego skorzystaliśmy. Za każdym razem próbujemy wymyślać koło na nowo i trudno jest nam uczciwie przyznać, że robimy coś, co wymyślił ktoś inny. Wartościujemy skopiowane działanie jako gorsze, nudniejsze, mniej reprezentacyjne. Szkolna zasada „Nie podglądaj!” mocno w nas rezonuje.

II. Inspiracje

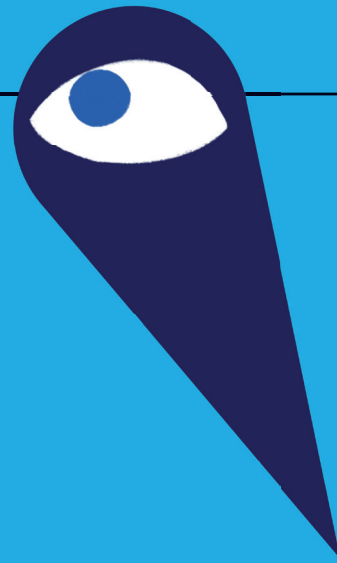
Kto zajmuje się tematem, który mnie interesuje?

Jakie działania mogą być dla mnie wzorem?

Z kim mogę się skontaktować, aby ustalić zasady użycia/skopiowania pomysłu?

Jak mogę opowiedzieć o swoich inspiracjach w trakcie projektu?

Jak mogę udostępnić swój pomysł innym?

**Jakie działania mogą
być dla mnie wzorem?**

Zerknij:

TED Talk: Simon Sinek, „How great leaders inspire action”

Przeczytaj:

Seth Godin, „Why I want you to steal my ideas?”

12.

Porażka

O tym się nie mówi...

„Nie udało się”, „wyszło tak sobie”, „to było bardzo męczące i frustrujące” – to zdania, które wypowiadamy najczęściej w kuluarach, tylko w towarzystwie zaufanych osób. Na konferencjach, giełdach projektów tworzymy idylliczny obraz działań i wydarzeń edukacyjnych. W tych migawkach obcy przechodnie padają sobie w ramiona, świat zaczyna mówić językiem porozumienia bez przemocy, a my występujemy w roli rozjemców niosących kaganek oświaty. Boimy się przyznać, że edukacja to również seria porażek i rozczarowań, konfliktów i wyczerpania.

12. Porażka

Jakie zagrożenia widzę w swoim pomysle?

Na co nie mam wpływu?

Jakie prewencyjne działania mogę podjąć, aby złagodzić trudne momenty?

Kto może mnie wesprzeć w rozwiązaniu problemu?

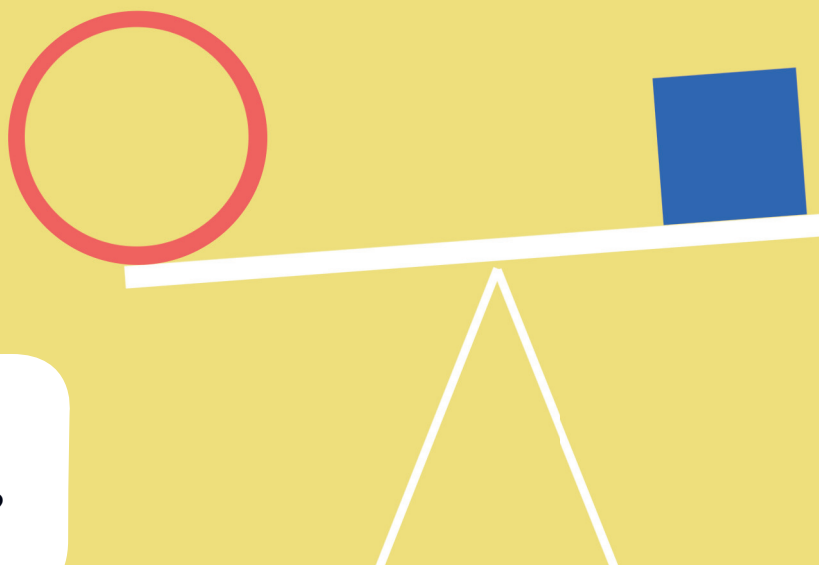
Jakie wnioski płyną z moich nieudanych działań?

Co konstruktywnego mogę zrobić na przyszłość?

Czy potrafię rozwiązywać konflikty?

Czy jestem zorientowana/zorientowany na wspólne poszukiwanie rozwiązania?

Jak mogę radzić sobie z frustracją?

**Na co nie
mam wpływu?**

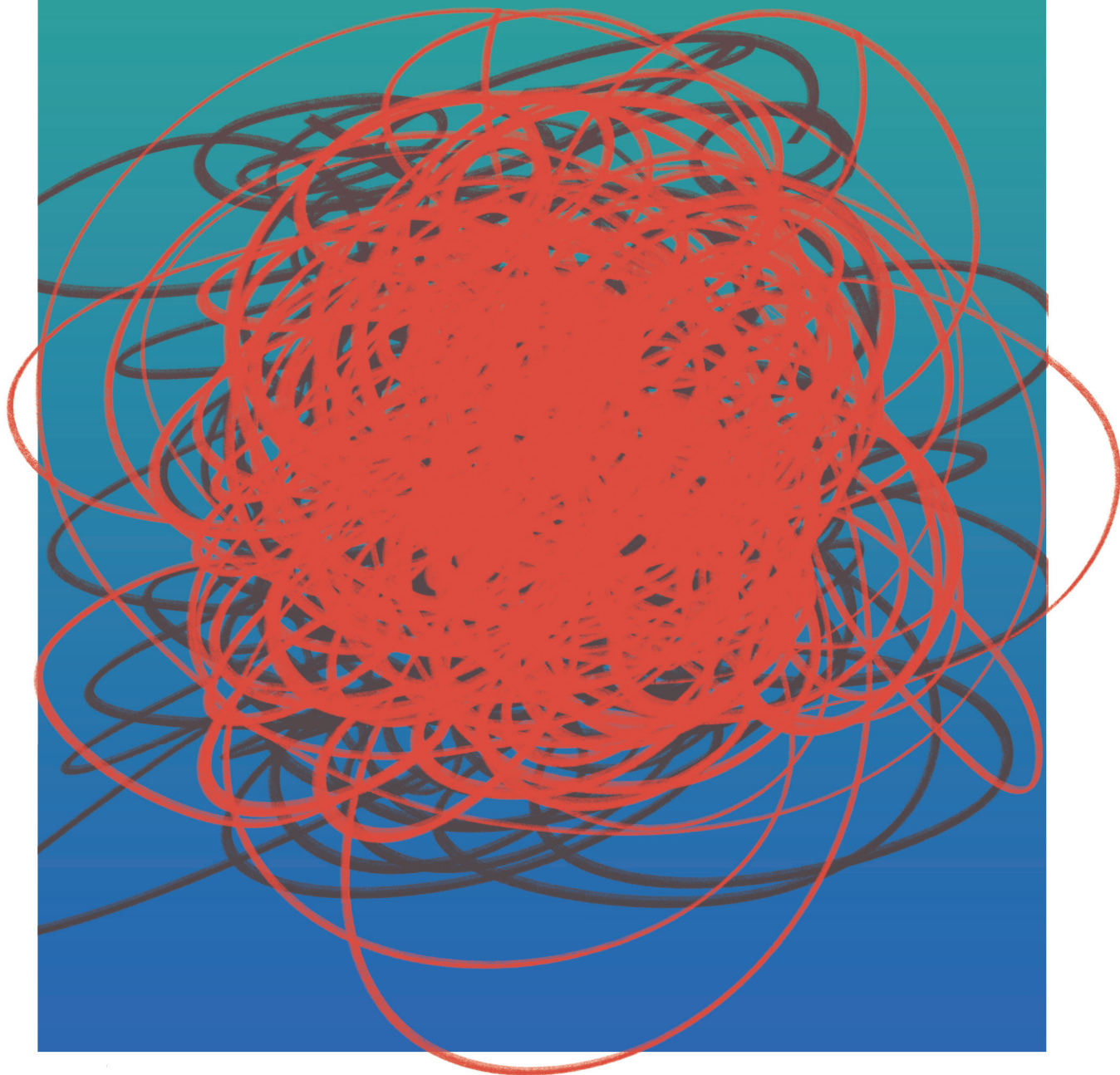
Spróbuj:

Pomyśl o ostatniej porażce. Wypisz wszystkie (nawet najbardziej szalone) pomysły na to, czego nauczyłaś/nauczyłeś się dzięki temu zdarzeniu.

13.

Stres

Myśli galopują w mojej głowie

Angażujemy się w zespołowe projekty, chcemy dotrzeć z naszymi działaniami do nowego środowiska, uczestniczymy w kilku działaniach naraz. Jednocześnie doksztalcamy się, opiekujemy swoimi bliskimi, przygotowujemy posiłki, sprzątamy i wykonujemy cały zestaw mikrodziałań, których nawet nie nazywamy, spisując listę spraw do załatwienia. Do tego sprawdzamy pocztę, FB, wrzucamy relację na Instagram i komentujemy zestaw zdjęć na WhatsApp. Boli nas kręgosłup, mamy spięte ramiona, słyca nam się oddech, inicjujemy awantury o drobiazgi z domownikami. W nocy też nie jest nam łatwo, stres nie pozwala zasnąć, a sen bywa urywany.

13. Stres

Czym dla mnie jest stres?

W jakich sytuacjach najczęściej się stresuję?

Jak reaguję na stres?

Jak mogę sobie pomóc odreagować stres?

Co dzieje się z moim ciałem, kiedy się stresuję?

Jak „tu i teraz” mogę zredukować swój stres?

**Jak reaguję
na stres?**

Zerknij:

TED Talk: Yami Joshi, „How dance helps me deal with stress”

TED Talk: Sharon Horesh Bergquist, „How stress affects your body”

TED Talk: Madhumita Murgia, „How stress affects your brain”

Przeczytaj:

Hans Selye, „Stres okiełznany”

14.

Wsparcie

Wszystko na mojej głowie!

Wymyślasz warsztaty, przygotowujesz do nich materiały, rekrutujesz grupę, zbierasz zgody od opiekunów dzieci, załatwiasz ubezpieczenia, wynajmujesz salę, przygotowujesz przestrzeń do działania, odpowiadasz na wszystkie pytania opiekunów przyprowadzających dzieci na warsztaty, jednocześnie patrząc, czy przyprowadzone dzieci się nie rozpierzchły, prowadzisz warsztaty, sprzątasz po spotkaniu, rozliczasz faktury za materiały itd. Czujesz, że wszystko jest na Twojej głowie i że nie dajesz rady, a ludzie sami nie zgłaszają się do pomocy. Nie chcesz nikomu się narzucać i ostatecznie wykończona/wykończony powtarzasz schemat przy okazji kolejnego warsztatu.

14. Wsparcie

Czy znam swoje mocne i słabe strony?

Kto może wesprzeć mnie tam, gdzie czuję się słabsza/słabszy?

Czy mam wokół siebie ludzi, do których mogłabym/mógłbym zwrócić się po pomoc?

Czy jeśli ich nie widzę, to znaczy, że ich nie ma, czy po prostu ich nie dostrzegam?

Czy kiedykolwiek prosiłam/prosiłem kogoś o wsparcie?

Kiedy ostatnio powiedziałam/powiedziałem „Nie wiem, jak to zrobić” albo „Nie dam rady sam(a)”, a potem „Potrzebuję twojej pomocy”?

Co mnie powstrzymuje, żeby prosić o pomoc?

Czy potrafię uznać, że prośenie o wsparcie jest siłą?

**Czy znam swoje
mocne i słabe strony?**

Spróbuj:

Wypisz listę osób, do których możesz zwrócić się o pomoc w sytuacji kryzysowej:

- a) kiedy nie wyrabiasz się w pracy;
- b) kiedy jesteś zestresowana/zestresowany;
- c) kiedy masz ciężki dzień;
- d) kiedy...

INSTYTUCJA KULTURY
WOJEWÓDZTWA
MAŁOPOLSKIEGO

Edukator(ka). Jak pracować, aby nie zwariować
Kraków 2020
Wydanie elektroniczne

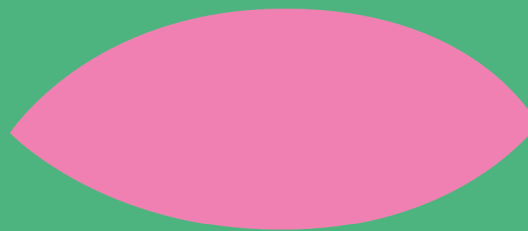
Wydawca:
Małopolski Instytut Kultury w Krakowie
30-233 Kraków, ul. 28 Lipca 1943 17C
tel. 12 422 18 84, www.mik.krakow.pl
Dyrektorka: Joanna Orlik

Koncepcja, opracowanie i redakcja merytoryczna: Anna Grajewska, Weronika Idzikowska
Opracowanie graficzne, ilustracje, skład: Widoki.studio | Bogna Brewczyk
Nadzór graficzny: Kira Pietrek
Korekta: Aleksandra Kleczka, Sylwia Afeltowicz

ISBN 978-83-61406-19-8

Publikacja nieprzeznaczona do sprzedaży, dostępna na międzynarodowej licencji Creative Commons:
Uznanie autorstwa – Użycie niekomercyjne – Na tych samych warunkach 4.0 (CC BY-NC-SA 4.0).

Publikacja powstała w ramach programu Narodowego Centrum Kultury „Bardzo Młoda Kultura 2019–2021 – Małopolska”.

Wydawca:

Finansowanie:

małopolski
instytut
kultury **MIK**

INSTYTUCJA KULTURY
WOJEWÓDZTWA
MAŁOPOLSKIEGO

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

Dofinansowano ze środków
Narodowego Centrum Kultury w
ramach programu „Bardzo Młoda
Kultura 2019-2021”